

บทที่ 4

ผลการวิจัยและข้อวิจารณ์

ผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ใช้โปรแกรมการฝึกแบบวงจรที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น สำหรับการออกกำลังกาย เพื่อพัฒนาสมรรถภาพทางกายของนักเรียนชาย อายุ 11-12 ปี ภาคต้น ปีการศึกษา 2548 และใช้แบบทดสอบสมรรถภาพทางกาย AAPERD Health-Related Physical Fitness Test เป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลผลการวิเคราะห์ข้อมูลแบ่งออกเป็น 3 ส่วน ดังต่อไปนี้

ตอนที่ 1 เสนอค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของผลการทดสอบสมรรถภาพทางกายของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ก่อนการทดลอง หลังการทดลองสัปดาห์ที่ 4 และหลังการทดลองสัปดาห์ที่ 8

ตอนที่ 2 เสนอผลการเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างผลการทดสอบสมรรถภาพทางกายของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ก่อนการทดลอง หลังการทดลองสัปดาห์ที่ 4 และหลังการทดลองสัปดาห์ที่ 8 โดยใช้การวิเคราะห์ t-test (dependent)

ตอนที่ 3 เสนอผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยสมรรถภาพทางกายก่อนการทดลอง หลังการทดลองสัปดาห์ที่ 4 หลังการทดลองสัปดาห์ที่ 8 ของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวแบบซ้ำสองมิติ (one-way analysis of variance with two dimension repeated measures) และหากพบความแตกต่างจะใช้การทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ด้วยวิธีการของตุกี (tukey method)

ตอนที่ 1 เสนอค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของผลการทดสอบสมรรถภาพทางกายของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ก่อนการทดลองสัปดาห์ที่ 4 และหลังการทดลองสัปดาห์ที่ 8

ตารางที่ 4 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลการทดสอบสมรรถภาพทางกายก่อนการทดลอง หลังการทดลองสัปดาห์ที่ 4 และหลังการทดลองสัปดาห์ที่ 8 ของกลุ่มทดลอง

ระยะเวลาการทดสอบ		การวิ่ง 1 ไมล์ (นาที : วินาที)	ดัชนีมวลกาย (BMI)	ลุก-นั่ง (ครั้ง)	นั่งอตัวไปข้างหน้า (ซม.)
ก่อนการทดลอง	\bar{X}	8.07	17.03	32.06	8.72
	S.D.	1.14	3.31	4.79	2.70
หลังการทดลอง 4 สัปดาห์	\bar{X}	7.03	17.23	33.88	9.78
	S.D.	1.22	3.30	4.60	2.65
หลังการทดลอง 8 สัปดาห์	\bar{X}	6.09	17.42	35.91	11.56
	S.D.	1.27	3.27	4.10	2.83

จากตารางที่ 4 แสดงว่าผลการทดสอบสมรรถภาพทางกายก่อนการทดลอง หลังการทดลอง สัปดาห์ที่ 4 และหลังการทดลองสัปดาห์ที่ 8 ของนักเรียนชายอายุ 11-12 ปี ในกลุ่มทดลองพบว่า รายการวิ่ง 1 ไมล์มีเวลาลดลง รายการลุก-นั่ง และรายการนั่งอตัวไปข้างหน้ามีค่าเฉลี่ยของผลการทดสอบดีขึ้นตามลำดับ

ตารางที่ 5 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลการทดสอบสมรรถภาพทางกาย ก่อนการทดลอง หลังการทดลองสัปดาห์ที่ 4 และหลังการทดลองสัปดาห์ที่ 8 ของกลุ่มควบคุม

ระยะเวลาการทดสอบ		การวิ่ง 1 ไมล์ (นาที : วินาที)	ดัชนีมวลกาย (BMI)	ลุก-นั่ง (ครั้ง)	นั่งอตัวไปข้างหน้า (ซม.)
ก่อนการทดลอง	\bar{X}	8.53	17.29	31.84	8.38
	S.D.	1.12	3.35	5.12	2.85
หลังการทดลอง 4 สัปดาห์	\bar{X}	8.09	17.32	31.95	8.69
	S.D.	1.06	3.33	4.94	2.80
หลังการทดลอง 8 สัปดาห์	\bar{X}	8.17	17.41	29.38	9.00
	S.D.	1.12	3.32	4.69	2.74

จากตารางที่ 5 แสดงว่าผลการทดสอบสมรรถภาพทางกายก่อนการทดลอง หลังการทดลอง สัปดาห์ที่ 4 และหลังการทดลองสัปดาห์ที่ 8 ของนักเรียนชายระดับอายุ 11–12 ปี ในกลุ่มควบคุม มีค่าเฉลี่ยของผลการทดสอบในรายการ ครรชนีมวลกาย (BMI) และนั่งอตัวไปข้างหน้าเพิ่มขึ้น ตามลำดับ ยกเว้นรายการวิ่ง 1 ไมล์ หลังการทดลองสัปดาห์ที่ 8 ใช้เวลามากกว่าหลังการทดลอง สัปดาห์ที่ 4 และรายการลุก-นั่ง หลังการทดลองสัปดาห์ที่ 8 ต่ำกว่าก่อนการทดลองและหลังการ ทดลองสัปดาห์ที่ 4 ตามลำดับ

ตอนที่ 2 เสนอผลการเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างผลการทดสอบสมรรถภาพทางกายของ กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ก่อนการทดลอง หลังการทดลองสัปดาห์ที่ 4 และหลังการทดลอง สัปดาห์ที่ 8 โดยใช้การวิเคราะห์ t-test (dependent)

ตารางที่ 6 การเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยผลการทดสอบสมรรถภาพทางกาย ก่อนการทดลอง ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

กลุ่มตัวอย่าง		การวิ่ง 1 ไมล์ (นาที : วินาที)	ครรชนีมวลกาย (BMI)	ลุก-นั่ง (ครั้ง)	นั่งอตัวไปข้างหน้า (ซม.)
กลุ่มทดลอง	\bar{X}	8.07	17.03	32.06	8.75
	S.D.	1.14	3.31	4.79	2.70
กลุ่มควบคุม	\bar{X}	8.53	17.29	31.84	8.38
	S.D.	1.12	3.35	5.12	2.85
	t	0.101	-0.014	-0.176	-0.50
	p	.92	.99	.86	.62

$p < .05$

จากตารางที่ 6 แสดงว่า ค่าเฉลี่ยของผลการทดสอบสมรรถภาพทางกายก่อนการทดลอง ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมไม่มีความแตกต่างกันทุกรายการทดสอบอย่างมีนัยสำคัญทาง สถิติที่ระดับ.05

ตารางที่ 7 การเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยผลการทดสอบสมรรถภาพทางกาย
หลังการทดลองสัปดาห์ที่ 4 ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

กลุ่มตัวอย่าง		การวิ่ง 1 ไมล์ (นาที : วินาที)	ดัชนีมวลกาย (BMI)	ลุก-นั่ง (ครั้ง)	นั่งงอตัวไปข้างหน้า (ซม.)
กลุ่มทดลอง	\bar{X}	7.03	17.23	33.82	9.78
	S.D.	1.22	3.30	4.60	2.65
กลุ่มควบคุม	\bar{X}	8.09	17.32	31.95	8.69
	S.D.	1.06	3.33	4.94	2.80
	t	4.96	.105	-0.89	-1.606
	p	.000*	.917	.377	.113

* $p < .05$

จากตารางที่ 7 แสดงว่า ค่าเฉลี่ยของผลการทดสอบสมรรถภาพในรายการวิ่ง 1 ไมล์ ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมภายหลังการทดลองสัปดาห์ที่ 4 แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 สำหรับรายการ ดัชนีมวลกาย (BMI) รายการลุก-นั่ง และรายการนั่งงอตัวไปข้างหน้า ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมภายหลังการทดลองสัปดาห์ที่ 4 ไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 8 การเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยผลการทดสอบสมรรถภาพทางกายหลังการทดลอง สัปดาห์ที่ 8 ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

กลุ่มตัวอย่าง		การวิ่ง 1 ไมล์ (นาที : วินาที)	ดัชนีมวลกาย (BMI)	ลุก-นั่ง (ครั้ง)	นั่งงอตัวไปข้างหน้า (ซม.)
กลุ่มทดลอง	\bar{X}	6.09	17.42	35.91	11.56
	S.D.	1.27	3.27	4.10	2.83
กลุ่มควบคุม	\bar{X}	8.17	17.41	29.38	9.00
	S.D.	1.12	3.32	4.69	2.74
	t	5.06	.188	-2.014	-3.684
	p	.000*	.852	.048*	.000*

* $p < .05$

จากตารางที่ 8 แสดงว่า ค่าเฉลี่ยของผลการทดสอบสมรรถภาพในรายการวิ่ง 1 ไมล์ รายการลุก-นั่ง และรายการนั่งงอตัวไปข้างหน้า ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ภายหลังจากทดลองสัปดาห์ที่ 8 แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 สำหรับรายการครรชนีมวลกาย (BMI) ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมภายหลังจากทดลองสัปดาห์ที่ 8 ไม่แตกต่างกัน

ตอนที่ 3 เสนอผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยสมรรถภาพทางกายก่อนการทดลอง หลังการทดลองสัปดาห์ที่ 4 หลังการทดลองสัปดาห์ที่ 8 ของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมโดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวแบบวัดซ้ำสองมิติ (One-way Analysis of Variance with Two Dimension Repeated Measures) และหากพบความแตกต่างจะทำการทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ด้วยวิธีการของตุ๊กกี

ตารางที่ 9 การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวแบบวัดซ้ำสองมิติของค่าเฉลี่ยผลการทดสอบสมรรถภาพทางกาย รายการวิ่ง 1 ไมล์ ก่อนการทดลอง หลังการทดลอง สัปดาห์ที่ 4 หลังการทดลองสัปดาห์ที่ 8 ของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	P
ระหว่างสมาชิก					
การฝึก	1	46.788	46.788	11.959	.001*
สมาชิก	62	242.562	3.912		
ภายในสมาชิก					
การทดสอบ	2	56.520	28.260	549.652	.000*
ปฏิสัมพันธ์ระหว่าง	2	22.146	11.073	215.368	.000*
การฝึกและการทดสอบ					
ปฏิสัมพันธ์ระหว่าง	124	6.375	.051		
สมาชิก และการทดสอบ					
ทั้งหมด	191	374.391			

* p < .05

จากตารางที่ 9 แสดงว่า ที่ระดับความมีนัยสำคัญทางสถิติ.05 ปฏิสัมพันธ์ระหว่างการฝึกและการทดสอบมีผลกระทบต่อผลการทดสอบรายการวิ่ง 1 ไมล์ (เนื่องจากค่า $p = 0.00 < \infty = .05$) นั่นคือผลกระทบที่เกิดขึ้นจากการฝึกระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุมจะขึ้นอยู่กับว่าจะทดสอบ

เมื่อใด และเมื่อพบว่าปฏิสัมพันธ์ระหว่างการฝึกและการทดสอบมีผลกระทบต่อผลการทดสอบรายการวิ่ง 1 ไมล์ จึงต้องทำการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวแบบวัดซ้ำมิติเดียวต่อไป

ตารางที่ 10 การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวแบบวัดซ้ำมิติเดียวของค่าเฉลี่ยผลการทดสอบสมรรถภาพทางกาย รายการวิ่ง 1 ไมล์ ก่อนการทดลอง หลังการทดลองสัปดาห์ที่ 4 หลังการทดลองสัปดาห์ที่ 8 ของกลุ่มทดลอง

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	P
ระหว่างสมาชิก	31	131.95	4.26		
ภายในสมาชิก	64	78.32	1.22375		
ระหว่างการวัด	2	74.25	37.12	564.94	.000*
ปฏิสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกกับการวัด	62	4.07	.06		
ทั้งหมด	95	210.27			

* $p < .05$

จากตารางที่ 10 แสดงว่า ค่าเฉลี่ยของผลการทดสอบรายการวิ่ง 1 ไมล์ ของกลุ่มทดลอง ก่อนการทดลอง หลังการทดลองสัปดาห์ที่ 4 และหลังการทดลองสัปดาห์ที่ 8 แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05

ตารางที่ 11 การเปรียบเทียบรายคู่ของค่าเฉลี่ยผลการทดสอบสมรรถภาพทางกายรายการวิ่ง 1 ไมล์ ก่อนการทดลอง หลังการทดลอง สัปดาห์ที่ 4 หลังการทดลองสัปดาห์ที่ 8 ของกลุ่มทดลอง

	\bar{X}	ก่อนการทดลอง	สัปดาห์ที่ 4	สัปดาห์ที่ 8
		8.07	7.03	6.09
ก่อนการทดลอง	8.07	-	1.04*	1.95*
หลังการทดลอง				
สัปดาห์ที่ 4	7.03		-	0.94*
สัปดาห์ที่ 8	6.09			-

* $p < .05$

จากตารางที่ 11 แสดงว่า ค่าเฉลี่ยของผลการทดสอบรายการวิ่ง 1 ไมล์ ของกลุ่มทดลอง ระหว่างก่อนการทดลองกับหลังการทดลองสัปดาห์ที่ 4 ก่อนการทดลองกับหลังการทดลองสัปดาห์ที่ 8 และหลังการทดลองสัปดาห์ที่ 4 กับหลังการทดลองสัปดาห์ที่ 8 มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05

ตารางที่ 12 การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวแบบวัดซ้ำมิติเดียวของค่าเฉลี่ยผลการทดสอบรายการวิ่ง 1 ไมล์ ก่อนการทดลอง หลังการทดลองสัปดาห์ที่ 4 หลังการทดลองสัปดาห์ที่ 8 ของกลุ่มควบคุม

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	P
ระหว่างสมาชิก	31	110.61	3.57		
ภายในสมาชิก	64	6.72	0.105		
ระหว่างการวัด	2	4.42	2.21	59.52	.000*
ปฏิสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกกับการวัด	62	2.30	0.03		
ทั้งหมด	95	117.33			

* $p < .05$

จากตารางที่ 12 แสดงว่า ค่าเฉลี่ยของผลการทดสอบรายการวิ่ง 1 ไมล์ของกลุ่มควบคุม ก่อนการทดลอง หลังการทดลองสัปดาห์ที่ 4 และหลังการทดลองสัปดาห์ที่ 8 มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05

ตารางที่ 13 การเปรียบเทียบรายคู่ของค่าเฉลี่ยผลการทดสอบสมรรถภาพทางกายรายการวิ่ง 1 ไมล์ ก่อนการทดลอง หลังการทดลอง สัปดาห์ที่ 4 หลังการทดลองสัปดาห์ที่ 8 ของกลุ่มควบคุม

	\bar{X}	ก่อนการทดลอง	สัปดาห์ที่ 4	สัปดาห์ที่ 8
		8.53	8.09	8.17
ก่อนการทดลอง	8.23	-	0.44	0.36*
หลังการทดลอง				
สัปดาห์ที่ 4	8.09		-	-0.08
สัปดาห์ที่ 8	8.17			-

* $p < .05$

จากตารางที่ 13 แสดงว่า ค่าเฉลี่ยของผลการทดสอบรายการวิ่ง 1 ไมล์ ของกลุ่มควบคุม ระหว่างก่อนการทดลองกับหลังการทดลองสัปดาห์ที่ 8 มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ.05

ตารางที่ 14 การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวแบบวัดซ้ำสองมิติของค่าเฉลี่ยผลการทดสอบ สมรรถภาพทางกายรายการพรรณานิมวลกาย (BMI) ก่อนการทดลอง หลังการทดลอง สัปดาห์ที่ 4 หลังการทดลองสัปดาห์ที่ 8 ของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	P
ระหว่างสมาชิก					
การฝึก	1	.287	.287	.009	.926
สมาชิก	62	2041.238	32.923		
ภายในสมาชิก					
การทดสอบ	2	3.049	1.525	151.968	.000*
ปฏิสัมพันธ์ระหว่าง	2	.226	.113	11.262	.000*
การฝึกและการทดสอบ					
ปฏิสัมพันธ์ระหว่าง	124	1.244	.01		
สมาชิก และการทดสอบ					
ทั้งหมด	191	2046.044			

* $p < .05$

จากตารางที่ 14 แสดงว่าที่ระดับความมีนัยสำคัญทางสถิติ.05 ปฏิสัมพันธ์ระหว่างการฝึก และการทดสอบมีผลกระทบต่อผลการทดสอบรายการพรรณานิมวลกาย (BMI) (เนื่องจากค่า $p = 0.00 < \infty = .05$) นั่นคือ ผลกระทบที่เกิดขึ้นจากการฝึกระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุมจะ ขึ้นอยู่กับว่าจะทดสอบเมื่อใด และเมื่อพบว่าปฏิสัมพันธ์ระหว่างการฝึกและการทดสอบมีผลกระทบต่อผลการทดสอบรายการพรรณานิมวลกาย (BMI) ดังนั้นจึงต้องทำการวิเคราะห์ความแปรปรวนทาง เดียวแบบวัดซ้ำมิติเดียวต่อไป

ตารางที่ 15 การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวแบบวัดซ้ำมิติเดียวของค่าเฉลี่ยผลการทดสอบรายการการวัดดัชนีมวลกาย (BMI) ก่อนการทดลอง หลังการทดลอง สัปดาห์ที่ 4 และสัปดาห์ที่ 8 ของกลุ่มทดลอง

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	P
ระหว่างสมาชิก	31	1.008.647	32.537		
ภายในสมาชิก	64	3.384	0.052875		
ระหว่างการวัด	2	2.458	1.229	82.256	.000*
ปฏิสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกกับการวัด	62	.926	.014		
ทั้งหมด	95	1012.031			

* $p < .05$

จากตารางที่ 15 แสดงว่าที่ ค่าเฉลี่ยของผลการทดสอบรายการการวัดดัชนีมวลกาย (BMI) ของกลุ่มทดลอง ก่อนการทดลอง หลังการทดลองสัปดาห์ที่ 4 หลังการทดลองสัปดาห์ที่ 8 มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05

ตารางที่ 16 การเปรียบเทียบรายคู่ของค่าเฉลี่ยผลการทดสอบสมรรถภาพทางกายรายการการวัดดัชนีมวลกาย(BMI) ก่อนการทดลอง หลังการทดลอง สัปดาห์ที่ 4 หลังการทดลอง สัปดาห์ที่ 8 ของกลุ่มทดลอง

	\bar{X}	ก่อนการทดลอง	สัปดาห์ที่ 4	สัปดาห์ที่ 8
		17.03	17.23	17.42
ก่อนการทดลอง	17.03	-	-0.2*	-0.39*
หลังการทดลอง				
สัปดาห์ที่ 4	17.23		-	-0.19*
สัปดาห์ที่ 8	17.42			-

* $p < .05$

จากตารางที่ 16 แสดงว่า ค่าเฉลี่ยของผลการทดสอบสมรรถภาพทางกายรายการการวัดดัชนีมวลกาย(BMI)ของกลุ่มทดลองระหว่างก่อนการทดลองกับหลังการทดลองสัปดาห์ที่ 4 ก่อนการทดลองกับหลังการทดลองสัปดาห์ที่ 8 และหลังการทดลองสัปดาห์ที่ 4 กับหลังการทดลองสัปดาห์ที่ 8 มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05

ตารางที่ 17 การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวแบบวัดซ้ำมิติเดียวของค่าเฉลี่ยผลการทดสอบรายการตรวจนิมวลกาย (BMI) ก่อนการทดลอง หลังการทดลอง สัปดาห์ที่ 4 และ สัปดาห์ที่ 8 ของกลุ่มควบคุม

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	P
ระหว่างสมาชิก	31	1610.74	50.99		
ภายในสมาชิก	64	1368.00	21.375		
ระหว่างการวัด	2	33.65	16.32	0.75	.44
ปฏิสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกกับการวัด	62	1334.35	20.54		
ทั้งหมด	95	29878.74			

$p < .05$

จากตารางที่ 17 แสดงว่า ค่าเฉลี่ยของการทดสอบรายการตรวจนิมวลกาย (BMI) ของกลุ่มควบคุม ก่อนการทดลอง หลังการทดลอง สัปดาห์ที่ 4 และหลังการทดลอง สัปดาห์ที่ 8 ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05

ตารางที่ 18 การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวแบบวัดซ้ำสองมิติของค่าเฉลี่ยผลการทดสอบสมรรถภาพทางกายรายการลุก-นั่ง ก่อนการทดลอง หลังการทดลองสัปดาห์ที่ 4 หลังการทดลองสัปดาห์ที่ 8 ของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	P
ระหว่างสมาชิก					
การฝึก	1	65.333	65.333	.997	.322
สมาชิก	62	4064.479	65.556		
ภายในสมาชิก					
การทดสอบ	2	258.823	129.411	206.836	.000*
ปฏิสัมพันธ์ระหว่าง	2	32.260	16.130	25.781	.000*
การฝึกและการทดสอบ					
ปฏิสัมพันธ์ระหว่าง	124	77.583	.626		
สมาชิก และการทดสอบ					
ทั้งหมด	191	4498.475			

* $p < .05$

จากตารางที่ 18 แสดงว่า ที่ระดับความมีนัยสำคัญทางสถิติ.05 ปฏิสัมพันธ์ระหว่างการฝึกและการทดสอบมีผลกระทบต่อผลการทดสอบรายการลุก-นั่ง (เนื่องจากค่า $p = 0.00 < \infty = .05$) นั่นคือ ผลกระทบที่เกิดขึ้นจากการฝึกระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุมจะขึ้นอยู่กับว่าจะทดสอบเมื่อใด และเมื่อพบว่าปฏิสัมพันธ์ระหว่างการฝึกและการทดสอบมีผลกระทบต่อผลการทดสอบรายการลุก-นั่ง จึงต้องทำการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวแบบวัดซ้ำมิติเดียวต่อไป

ตารางที่ 19 การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวแบบวัดซ้ำมิติเดียวของค่าเฉลี่ยผลการทดสอบรายการลุก-นั่ง ก่อนการทดลอง หลังการทดลองสัปดาห์ที่ 4 หลังการทดลองสัปดาห์ที่ 8 ของกลุ่มทดลอง

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	P
ระหว่างสมาชิก	31	1826.740	58.927		
ภายในสมาชิก	64	298	4.6563		
ระหว่างการวัด	2	236.646	118.323	119.568	.000*
ปฏิสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกกับการวัด	62	61.354	.990		
ทั้งหมด	95	2124.74			

* $p < .05$

จากตารางที่ 19 แสดงว่า ค่าเฉลี่ยของการทดสอบรายการลุก-นั่ง ของกลุ่มทดลอง ก่อนการทดลอง หลังการทดลองสัปดาห์ที่ 4 และหลังการทดลองสัปดาห์ที่ 8 มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05

ตารางที่ 20 การเปรียบเทียบรายคู่ของค่าเฉลี่ยผลการทดสอบสมรรถภาพทางกายรายการลุก-นั่ง ก่อนการทดลอง หลังการทดลอง สัปดาห์ที่ 4 หลังการทดลองสัปดาห์ที่ 8 ของกลุ่มทดลอง

	\bar{X}	ก่อนการทดลอง	สัปดาห์ที่ 4	สัปดาห์ที่ 8
		32.06	33.88	35.91
ก่อนการทดลอง	32.06	-	1.82	3.85*
หลังการทดลอง				
สัปดาห์ที่ 4	33.88		-	2.03*
สัปดาห์ที่ 8	35.91			-

* $p < .05$

จากตารางที่ 20 แสดงว่า ค่าเฉลี่ยของผลการทดสอบรายการลุก-นั่ง ของกลุ่มทดลอง ระหว่างก่อนการทดลองกับหลังการทดลองสัปดาห์ที่ 8 และหลังการทดลองสัปดาห์ที่ 4 กับหลังการทดลองสัปดาห์ที่ 8 มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05

ตารางที่ 21 การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวแบบวัดซ้ำมิติเดียวของค่าเฉลี่ยผลการทดสอบรายการลูก-นั่ง ก่อนการทดลอง หลังการทดลองสัปดาห์ที่ 4 หลังการทดลองสัปดาห์ที่ 8 ของกลุ่มควบคุม

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	P
ระหว่างสมาชิก	31	1600.80	40.99		
ภายในสมาชิก	64	1356.00	21.19		
ระหว่างการวัด	2	30.65	15.32	0.70	.45
ปฏิสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกกับการวัด	62	1325.35	21.38		
ทั้งหมด	95	2959.80			

$p > .05$

จากตารางที่ 21 แสดงว่า ค่าเฉลี่ยของการทดสอบรายการลูก-นั่ง ก่อนการทดลอง หลังการทดลองสัปดาห์ที่ 4 หลังการทดลองสัปดาห์ที่ 8 ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05

ตารางที่ 22 การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวแบบวัดซ้ำสองมิติของค่าเฉลี่ยผลการทดสอบสมรรถภาพทางกายรายการนั่งงอตัวไปข้างหน้า ก่อนการทดลอง หลังการทดลอง สัปดาห์ที่ 4 หลังการทดลอง สัปดาห์ที่ 8 ของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	P
ระหว่างสมาชิก					
การฝึก	1	85.333	85.333	3.812	.055
สมาชิก	62	1387.917	22.386		
ภายในสมาชิก					
การทดสอบ	2	97.635	48.818	199.975	.000*
ปฏิสัมพันธ์ระหว่าง	2	40.760	20.380	83.485	.000*
การฝึกและการทดสอบ					
ปฏิสัมพันธ์ระหว่าง	124	30.271	.244		
สมาชิก และการทดสอบ					
ทั้งหมด	191	1641.916			

* $p < .05$

จากตารางที่ 22 แสดงว่าที่ระดับความมีนัยสำคัญทางสถิติ.05 ปฏิสัมพันธ์ระหว่างการฝึกและการทดสอบมีผลกระทบต่อผลการทดสอบรายการนั่งงอตัวไปข้างหน้า (เนื่องจากค่า $p = 0.00 < \infty = .05$) นั่นคือ ผลกระทบที่เกิดขึ้นจากการฝึกระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุมจะขึ้นอยู่กับว่าจะทดสอบเมื่อใด และเมื่อพบว่า ปฏิสัมพันธ์ระหว่างการฝึกและการทดสอบมีผลกระทบต่อผลการทดสอบรายการนั่งงอตัวไปข้างหน้าจึงต้องทำการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวแบบวัดซ้ำมิติเดียวต่อไป

ตารางที่ 23 การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวแบบวัดซ้ำมิติเดียวของค่าเฉลี่ยผลการทดสอบรายการการนั่งอตัวไปข้างหน้า ก่อนการทดลอง หลังการทดลองสัปดาห์ที่ 4 หลังการทดลองสัปดาห์ที่ 8 ของกลุ่มทดลอง

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	P
ระหว่างสมาชิก	31	673.2920	21.719		
ภายในสมาชิก	64	150.667	2.3542		
ระหว่างการวัด	2	132.146	66.073	221.184	.000*
ปฏิสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกกับการวัด	62	18.521	.299		
ทั้งหมด	95	823.959			

* $p < .05$

จากตารางที่ 23 แสดงว่า ค่าเฉลี่ยของผลการทดสอบการนั่งอตัวไปข้างหน้า ของกลุ่มทดลองก่อนการทดลอง หลังการทดลองสัปดาห์ที่ 4 หลังการทดลองสัปดาห์ที่ 8 มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05

ตารางที่ 24 การเปรียบเทียบรายคู่ของค่าเฉลี่ยผลการทดสอบสมรรถภาพทางกายรายการการนั่งอตัวไปข้างหน้า ก่อนการทดลอง หลังการทดลองสัปดาห์ที่ 4 หลังการทดลองสัปดาห์ที่ 8 ของกลุ่มทดลอง

	\bar{X}	ก่อนการทดลอง	สัปดาห์ที่ 4	สัปดาห์ที่ 8
		8.72	9.78	11.56
ก่อนการทดลอง	8.72	-	1.06*	2.84*
หลังการทดลอง				
สัปดาห์ที่ 4	9.78		-	1.78*
สัปดาห์ที่ 8	11.56			-

* $p < .05$

จากตารางที่ 24 แสดงว่า ค่าเฉลี่ยผลการทดสอบสมรรถภาพทางกายการนั่งอตัวไปข้างหน้า ของกลุ่มทดลองระหว่างก่อนการทดลอง กับหลังการทดลองสัปดาห์ที่ 4 ก่อนการทดลอง กับหลังการทดลองสัปดาห์ที่ 8 และหลังการทดลองสัปดาห์ที่ 4 กับหลังการทดลองสัปดาห์ที่ 8 มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05

ตารางที่ 25 การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวแบบวัดซ้ำมิติเดียวของค่าเฉลี่ยผลการทดสอบรายการทดสอบการนั่งอตัวไปข้างหน้า ก่อนการทดลอง หลังการทดลองสัปดาห์ที่ 4 หลังการทดลองสัปดาห์ที่ 8 ของกลุ่มควบคุม

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	P
ระหว่างสมาชิก	31	714.6250	23.052		
ภายในสมาชิก	64	18	0.28125		
ระหว่างการวัด	2	6.250	3.125	16.489	.000*
ปฏิสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกกับการวัด	62	11.750	190		
ทั้งหมด	95	732.625			

* $p < .05$

จากตารางที่ 25 แสดงว่า ค่าเฉลี่ยของผลการทดสอบรายการนั่งอตัวไปข้างหน้าของกลุ่มควบคุมก่อนการทดลอง หลังการทดลองสัปดาห์ที่ 4 หลังการทดลองสัปดาห์ที่ 8 มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05

ตารางที่ 26 การเปรียบเทียบรายคู่ของค่าเฉลี่ยผลการทดสอบสมรรถภาพทางกายรายการการนั่งอตัวไปข้างหน้า ก่อนการทดลอง หลังการทดลองสัปดาห์ที่ 4 หลังการทดลองสัปดาห์ที่ 8 ของกลุ่มควบคุม

	\bar{X}	ก่อนการทดลอง	สัปดาห์ที่ 4	สัปดาห์ที่ 8
		8.38	8.69	9.00
ก่อนการทดลอง	8.38	-	-0.31	0.31*
หลังการทดลอง				
สัปดาห์ที่ 4	8.69		-	-0.31
สัปดาห์ที่ 8	9.00			-

* $p < .05$

จากตารางที่ 26 แสดงว่า ค่าเฉลี่ยของผลการทดสอบรายการนั่งอตัวไปข้างหน้าของกลุ่มควบคุมระหว่างก่อนการทดลอง กับหลังการทดลองสัปดาห์ที่ 8 มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05

ข้อวิจารณ์

ในการศึกษาผลของโปรแกรมการฝึกออกกำลังกายแบบวงจรที่มีต่อสมรรถภาพทางกายของนักเรียนชายอายุ 11–12 ปี โดยเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือแบบทดสอบสมรรถภาพทางกายของ AAPHERD Health – Related Physical Fitness Test โดยผู้วิจัยมีข้อวิจารณ์ดังต่อไปนี้

1. ค่าเฉลี่ยของผลการทดสอบสมรรถภาพทางกายของนักเรียนกลุ่มทดลองซึ่งผ่านการฝึกการออกกำลังกายแบบวงจร 8 สัปดาห์ ใช้เวลาในการฝึกออกกำลังกาย 8 สัปดาห์ ปรากฏว่า หลังจากการฝึกแล้วสมรรถภาพทางกายของนักเรียนชายมีพัฒนาการที่ดีขึ้นแสดงให้เห็นว่าการฝึกแบบวงจรเป็นกิจกรรมหนึ่งที่สามารถพัฒนาสมรรถภาพทางกายได้เป็นอย่างดี ดังที่ Robergs and Robert (1966: 420) ได้กล่าวไว้ว่า การฝึกแบบวงจรเป็นวิธีการฝึกที่ให้ผลดีในการพัฒนาความแข็งแรงและความอ่อนตัว และยังช่วยเพิ่มความทนทานของระบบไหลเวียนโลหิตและระบบหายใจด้วย ซึ่งสอดคล้องกันกับที่ สุนทร (2524: 49) กล่าวว่า โปรแกรมการฝึกออกกำลังกายแบบวงครน่าจะจะเป็นโปรแกรมที่เหมาะสมกับนักเรียนในระดับประถมศึกษา เพราะเป็นการบริหารร่างกายที่ง่ายไม่ต้องใช้อุปกรณ์ที่มีราคาแพง มีแบบฝึกที่เป็นขั้นตอนนักเรียนให้ความสนใจ และมีความสุขสนุกสนานในการออกกำลังกายที่มีกิจกรรมที่หลากหลาย

นอกจากนี้ค่าเฉลี่ยของผลการทดสอบสมรรถภาพทางกายของนักเรียนกลุ่มควบคุมซึ่งไม่ได้รับการฝึกออกกำลังกายแบบวงครมีพัฒนาการที่ดีขึ้นเช่นกัน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะกิจกรรมการเล่นของนักเรียนในช่วงเวลาอิสระ และกิจกรรมการเรียนพลศึกษาในชั่วโมงเรียน ซึ่งสอดคล้องกับข้อสรุปของ วรศักดิ์ (2527: 41) ที่ว่า ทักษะในการวิ่ง การกระโดด การต่อสู้ การขว้างปา เหล่านี้ช่วยในการพัฒนาด้านทักษะทางกลไก ความสามารถที่มีอยู่และได้แสดงออกมา

2. ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างผลการทดสอบสมรรถภาพทางกายของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ก่อนการทดลอง หลังการทดลองสัปดาห์ที่ 4 หลังการทดลองสัปดาห์ที่ 8 โดยใช้การวิเคราะห์ t-test ผู้วิจัยวิเคราะห์ได้ดังนี้

2.1 การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างผลการทดสอบสมรรถภาพทางกายของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ก่อนการทดลอง พบว่า ค่าเฉลี่ยของผลการทดสอบสมรรถภาพทางกายก่อนการทดลองทั้ง 4 รายการ คือ การวิ่ง 1 ไมล์ ครรชนีมวลกาย (BMI) ลูก-นั่ง และนั่งงอตัวไปข้างหน้า ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมไม่มีความแตกต่างกันในทุกรายการทดสอบ

ทั้งนี้ เนื่องจากการแบ่งกลุ่มตัวอย่างเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมได้ใช้ผลการทดสอบสมรรถภาพทางกายเป็นเกณฑ์ในการแบ่งกลุ่มแล้วจัดเข้ากลุ่ม 2 กลุ่ม โดยการเรียงลำดับแบบสลับที่ จึงสามารถใช้ผลการทดสอบสมรรถภาพทางกายหลังการฝึก 8 สัปดาห์มาเปรียบเทียบกันได้ เพราะการมีระดับสมรรถภาพทางกายเริ่มต้นไม่เท่ากันอาจจะมีผลกระทบต่อผลการฝึกออกกำลังกายเพื่อเสริมสร้างสมรรถภาพทางกายได้ บุคคลที่มีสมรรถภาพทางกายอยู่ในระดับต่ำเมื่อได้รับการฝึกจะสามารถพัฒนาสมรรถภาพทางกายได้อย่างมากและรวดเร็วกว่าบุคคลที่มีสมรรถภาพทางกายเริ่มแรกอยู่ในระดับสูงหรือค่อนข้างสูงอยู่แล้ว (ชิตพงษ์ และคณะ, 2528: 41) ดังนั้น จึงช่วยให้แน่ใจได้ว่าระดับสมรรถภาพทางกายแรกเริ่มจะไม่มีผลกระทบต่อความแตกต่างระหว่างผลการทดสอบสมรรถภาพทางกายหลังการฝึก 8 สัปดาห์ของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

2.2 การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างผลการทดสอบสมรรถภาพทางกายของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม หลังการทดลองสัปดาห์ที่ 4 พบว่า ค่าเฉลี่ยของผลการทดสอบสมรรถภาพทางกาย รายการวิ่ง 1 ไมล์ เพียงรายการเดียวที่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยกลุ่มทดลองจะมีค่าเฉลี่ยของผลการทดสอบสมรรถภาพทางกายที่ดีขึ้น ทั้งนี้อาจเนื่องมาจาก การฝึกออกกำลังกายตามโปรแกรมการฝึกที่สร้างขึ้นช่วยเสริมสร้างความอดทนและความสามารถของระบบไหลเวียนโลหิตได้เป็นอย่างดี ซึ่งสอดคล้องกันกับที่ Robergs and Robert (1996: 420) กล่าวว่าไว้ว่าการฝึกแบบวงจรยังช่วยเพิ่มความทนทานของระบบไหลเวียนโลหิตและระบบหายใจด้วย

และเมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยผลการทดสอบสมรรถภาพทางกายของกลุ่มควบคุมพบว่ามีค่าเฉลี่ยเพิ่มขึ้นทั้งนี้อาจเนื่องมาจากกิจกรรมการเล่นในเวลาว่างของนักเรียน ประกอบกับกิจกรรมการเรียนพลศึกษา และกิจกรรมกีฬา (ชมรม) ในโรงเรียน ที่มีส่วนทำให้กลุ่มควบคุมมีพัฒนาการทางสมรรถภาพทางกายในรายการวิ่ง 1 ไมล์ และนั่งงอตัวไปข้างหน้ามีการพัฒนาที่ดีขึ้น ดังที่ จิรกรณ์ (2543: 113) กล่าวว่า การสอนพลศึกษาในระดับประถมศึกษา มุ่งเน้นที่การพัฒนาการของนักเรียนให้สามารถพัฒนาได้เต็มความสามารถในด้านร่างกาย อารมณ์ สังคมและสติปัญญา

ส่วนที่ไม่พบความแตกต่างในรายการตรวจดัชนีมวลกาย (BMI) ลูก-นั่ง และนั่งงอตัวไปข้างหน้า ในกลุ่มควบคุม ผู้วิจัยคิดว่าอาจเป็นเพราะกิจกรรมการเรียนพลศึกษา และกิจกรรมกีฬา (ชมรม) ในโรงเรียน ที่มีส่วนทำให้กลุ่มควบคุมมีพัฒนาการทางสมรรถภาพทางกายที่ดีขึ้น ดังที่ จิรกรณ์ (2543: 113) กล่าวว่า การสอนพลศึกษาในระดับประถมศึกษา มุ่งเน้นที่การพัฒนาการของนักเรียนให้สามารถพัฒนาได้เต็มความสามารถในด้านร่างกาย อารมณ์ สังคมและสติปัญญา

2.3 การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างผลการทดสอบสมรรถภาพทางกายของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมหลังการทดลองสัปดาห์ที่ 8 พบว่า ค่าเฉลี่ยของผลการทดสอบสมรรถภาพทางกาย ในรายการวิ่ง 1 ไมล์ การลุก-นั่ง และการนั่งงอตัวไปข้างหน้ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับ มงคล (2535: 50) กล่าวว่า เมื่อเด็กได้มีโอกาสเล่นกิจกรรมกลางแจ้งโดยวิธีการฝึกแบบสถานีจะมีผลต่อการพัฒนาด้านร่างกาย โดยเฉพาะสมรรถภาพทางกาย. นอกจากนี้ Howley and Franks (1992: 274) กล่าวว่า iva การฝึกแบบสถานีมีความหลากหลายในการออกกำลังกายและมีการกระจายไปยังกล้ามเนื้อจำนวนมากกว่าที่ใช้ในการออกกำลังกายแบบใดแบบหนึ่งแบบเดียว เพราะเป้าหมายของการฝึกคือการฝึกกระทำซ้ำ ๆ ตามระยะเวลา จำนวนครั้งตามที่ระบุไว้แต่ละสถานี ซึ่งจะต้องเหมาะสมกับการทำงานของชีพจร เป้าหมายด้วยและยังสอดคล้องกับ Willmore and Cortill (1994: 18) ที่ได้กล่าวสนับสนุนถึงผลดีของการใช้การฝึกแบบสถานีว่า “ ความก้าวหน้าจะเห็นได้จากความสามารถที่ได้ครบวงจรโดยใช้เวลาน้อยลงหรือได้งานมากขึ้นในแต่ละสถานีหรือทั้งสองอย่างรวมกัน”

การที่ไม่พบความแตกต่างของค่าดัชนีมวลกาย (BMI) ระหว่างกลุ่มทดลองภายหลังการทดลองสัปดาห์ที่ 8 อาจเนื่องมาจากพัฒนาการของเด็กในวัยนี้จะมีการเจริญเติบโตของร่างกายเพิ่มขึ้น โดยมีส่วนสูงและน้ำหนักเพิ่มขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับ ศรีเรือน (2530: 93-94) ได้กล่าวถึงพัฒนาการของเด็กในวัยนี้ สรุปได้ว่าพัฒนาการทางด้านร่างกายจะเจริญเติบโตเพื่อให้ทำงานได้อย่างเต็มที่ น้ำหนักส่วนสูง ยังคงเพิ่มขึ้นแต่ไม่มากนัก สัดส่วนของร่างกายจะค่อย ๆ เปลี่ยนไป

3. การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวแบบวัดซ้ำสองมิติของค่าเฉลี่ยผลการทดสอบสมรรถภาพทางกายของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมระหว่างก่อนการทดลองหลังการทดลองสัปดาห์ที่ 4 หลังการทดลองสัปดาห์ที่ 8 ปรากฏว่าทั้ง 4 รายการ คือ รายการวิ่ง 1 ไมล์ ดัชนีมวลกาย (BMI) ลุก-นั่ง และนั่งงอตัวไปข้างหน้า มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างการฝึกและการทดสอบ โดยผู้วิจัยวิเคราะห์ได้ดังนี้

3.1 รายการวิ่ง 1 ไมล์

เมื่อวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวแบบวัดซ้ำมิติเดียวของค่าเฉลี่ยผลการทดสอบสมรรถภาพทางกายของกลุ่มทดลอง พบว่า มีความแตกต่างกัน และเมื่อวิเคราะห์การเปรียบเทียบรายคู่ของค่าเฉลี่ยผลการทดสอบสมรรถภาพทางกาย ของกลุ่มทดลองพบว่า ก่อนการทดลอง หลังการทดลองสัปดาห์ที่ 4 และหลังการทดลองสัปดาห์ที่ 8 แตกต่างกัน ทั้งนี้ผู้วิจัยคิดว่า โปรแกรมการ

ออกกำลังกายการฝึกแบบวงจรมีผลทำให้กลุ่มทดลองมีพัฒนาการที่ดีขึ้นแสดงให้เห็นว่าการฝึกแบบวงจรเป็นกิจกรรมหนึ่งที่สามารถพัฒนาสมรรถภาพทางกายได้เป็นอย่างดี ดังที่ Willmore (1982: 84-85) ได้กล่าวถึงการฝึกการฝึกแบบวงจรไว้ว่า การฝึกแบบวงจรเป็นรูปแบบการออกกำลังกายที่รวมวิธีการฝึกหลายแบบไว้ด้วยกันในวงจรสามารถออกแบบวิธีการเพื่อพัฒนาด้านต่าง ๆ ของร่างกาย.และเมื่อวิเคราะห์การเปรียบเทียบรายคู่ของค่าเฉลี่ยผลการทดสอบสมรรถภาพทางกาย รายการวิ่ง 1 ไมล์ ของกลุ่มควบคุม พบว่า ก่อนการทดลองกับหลังการทดลองสัปดาห์ที่ 8 มีความแตกต่างกัน ผู้วิจัยคิดว่า กลุ่มควบคุมพยายามที่จะปฏิบัติให้ได้ดีหรือเท่ากับกลุ่มทดลอง พยายามที่จะเอาชนะกลุ่มทดลอง จึงเป็นสาเหตุที่ทำให้มีปฏิสัมพันธ์ขึ้น ซึ่ง บุญส่ง (2542: 85) กล่าวว่า กลุ่มควบคุมเมื่อรู้ตัวว่าด้อยหรือทำได้ไม่ดีเท่ากลุ่มทดลองก็พยายามที่จะแสดงให้เห็นว่าแม้ไม่ได้อยู่ในกลุ่มทดลองก็สามารถทำได้ดีเช่นเดียวกับกลุ่มที่ได้รับการทดลอง คือ พยายามแข่งขันกับกลุ่มทดลอง

3.2 รายการตรวจนิมวลกาย (BMI)

เมื่อวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวแบบวัดซ้ำมิติเดียวของค่าเฉลี่ยผลการทดสอบสมรรถภาพทางกายของกลุ่มทดลอง พบว่า มีความแตกต่างกัน และเมื่อวิเคราะห์การเปรียบเทียบรายคู่ของค่าเฉลี่ยผลการทดสอบสมรรถภาพทางกาย ของกลุ่มทดลองพบว่า ก่อนการทดลอง หลังการทดลองสัปดาห์ที่ 4 และหลังการทดลองสัปดาห์ที่ 8 แตกต่างกัน ทั้งนี้ผู้วิจัยคิดว่า โปรแกรมการฝึกแบบวงจรมีส่วนช่วยลดไขมันในร่างกายลงได้ เพราะเป็นการใช้พลังงานเพิ่มขึ้นมากกว่าปกติจึงทำให้ร่างกายมีการเผาผลาญไขมันเพิ่มขึ้น ทำให้ปริมาณไขมันในร่างกายลดลง ส่งผลให้มีน้ำหนักกับส่วนสูงที่ได้สัดส่วน ดังที่ ประทุม (2527:250) กล่าวไว้ว่า ผู้ที่ออกกำลังกายอยู่เสมอจะมีไขมันน้อยกว่าคนอายุรุ่นราวคราวเดียวกันที่ไม่ค่อยได้ออกกำลังกาย และสอดคล้องกับที่ วรศักดิ์ (2527: 2) กล่าวไว้ว่า การออกกำลังกายโดยสม่ำเสมอเป็นประจำและเพียงพอแก่ความต้องการช่วยทำให้ความดันและไขมันในเลือดลดลง อวัยวะต่าง ๆ ของร่างกายทำงานได้ดีขึ้น เป็นผลทำให้ร่างกายเจริญเติบโตอย่างเต็มที่มีสุขภาพสมบูรณ์ และสมรรถภาพของร่างกายสูงสามารถประกอบกิจกรรมหรือการทำงานต่าง ๆ ได้ดีมีประสิทธิภาพ ทำนองเดียวกับ Willmore and Cortill (1994: 18) ได้กล่าวไว้ว่า ... การฝึกแบบนี้ยังสามารถเปลี่ยนแปลงส่วนประกอบของร่างกายได้ด้วย โดยเพิ่มมวลกล้ามเนื้อและปริมาณไขมันลดลง

และเมื่อวิเคราะห์การเปรียบเทียบรายคู่ของค่าเฉลี่ยผลการทดสอบสมรรถภาพทางกายรายการครรชนีมวลกาย (BMI) ของกลุ่มควบคุม พบว่า ก่อนการทดลอง หลังการทดลอง สัปดาห์ที่ 4 และหลังการทดลองสัปดาห์ที่ 8 ไม่มีความแตกต่างกัน แต่เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยจะเห็นได้ว่าเพิ่มขึ้นจากเดิมเล็กน้อย อาจเป็นเพราะว่าเด็กในวัยนี้จะมีการเจริญเติบโตของร่างกายเพิ่มขึ้น โดยมีส่วนสูงน้ำหนักเพิ่มขึ้นอย่างคงที่และเป็นสัดส่วน ดังที่ ศรีเรือน (2530: 93-94) ได้กล่าวถึงพัฒนาการของเด็กในวัยนี้ สรุปได้ว่า พัฒนาการทางด้านร่างกายจะเจริญเติบโตเพื่อจะให้ทำงานได้อย่างเต็มที่ น้ำหนักส่วนสูง ยังคงเพิ่มขึ้นแต่ไม่มากนัก สัดส่วนของร่างกายจะค่อย ๆ เปลี่ยนไป...

3.3 รายการลูก-นั่ง

เมื่อวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวแบบวัดซ้ำมิติเดียวของค่าเฉลี่ยผลการทดสอบสมรรถภาพทางกายของกลุ่มทดลอง พบว่า มีความแตกต่างกัน และเมื่อวิเคราะห์การเปรียบเทียบรายคู่ของค่าเฉลี่ยผลการทดสอบสมรรถภาพทางกาย ของกลุ่มทดลองพบว่า ก่อนการทดลองกับหลังการทดลองสัปดาห์ที่ 4 ไม่แตกต่าง แต่ก่อนการทดลองกับหลังการทดลองสัปดาห์ที่ 4 และหลังการทดลองสัปดาห์ที่ 8 แตกต่างกัน แสดงให้เห็นว่าการฝึกออกกำลังกายตามโปรแกรมการฝึกแบบวงจรที่สร้างขึ้นช่วยเสริมสร้างความแข็งแรงและความอดทนของกล้ามเนื้อท้องและเสริมสร้างความอดทนและความสามารถของระบบไหลเวียนโลหิต ได้เป็นอย่างดี ตามหลักของการออกกำลังกายเมื่อกกล้ามเนื้อและระบบประสาทได้รับการกระตุ้น ได้รับการฝึก จะมีผลทำให้กล้ามเนื้อและระบบประสาทได้รับการพัฒนา การพัฒนาดังกล่าวจะมากหรือน้อยขึ้นอยู่กับโปรแกรมการฝึก ดังที่ Willmore (1982: 85) ได้กล่าวถึงการฝึกแบบสถานีไว้ว่า เป็นรูปแบบการออกกำลังกายที่รวมวิธีการฝึกเพื่อพัฒนาด้านต่าง ๆ ของร่างกายขึ้นอยู่กับโปรแกรมการฝึกที่จัดขึ้น เช่น การฝึกความแข็งแรง กำลัง ความอดทนของกล้ามเนื้อ ความเร็ว ความคล่องตัว ความอ่อนตัว นอกจากนี้ การฝึกแบบวงจรเป็นวิธีการฝึกที่ให้ผลดีในการพัฒนาความแข็งแรงและความอ่อนตัว (Robergs and Robert, 1996: 420) ซึ่งสอดคล้องกับที่ Willmore and Cortill (1994: 18) ได้กล่าวไว้ว่า “การฝึกแบบวงจรจะช่วยเสริมสร้างความทนทานแบบแอโรบิกได้พอสมควร และช่วยเสริมสร้างความแข็งแรง ความทนทานของกล้ามเนื้อ”

และเมื่อวิเคราะห์การเปรียบเทียบรายคู่ของค่าเฉลี่ยผลการทดสอบสมรรถภาพทางกาย ของกลุ่มควบคุม พบว่า ไม่มีความแตกต่างกัน และเมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยจะพบว่าช่วงหลังการทดลองสัปดาห์ที่ 4 จะมีผลการทดสอบสูงกว่าก่อนการทดลอง และหลังการทดลองสัปดาห์ที่ 8 ทั้งนี้อาจเป็นเพราะในช่วงหลังการทดลองสัปดาห์ที่ 4 กลุ่มควบคุม พยายามที่จะเอาชนะกลุ่ม

ทดลอง (บุญส่ง, 2542: 85) แต่เนื่องจากกลุ่มควบคุมไม่ได้รับการฝึกออกกำลังกายอย่างมีแบบแผน จึงส่งผลให้การทดสอบหลังการทดลองสัปดาห์ที่ 8 จึงไม่มีความแตกต่างกันเกิดขึ้น และอาจจะเป็นสาเหตุให้ค่าเฉลี่ยของการทดสอบรายการ ลูก-นั่ง หลังการทดลองสัปดาห์ที่ 8 ต่ำลง

3.4 รายการนั่งงอตัวไปข้างหน้า

เมื่อวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวแบบวัดซ้ำมิติเดียวของค่าเฉลี่ยผลการทดสอบสมรรถภาพทางกายของกลุ่มทดลอง พบว่า มีความแตกต่างกัน และเมื่อวิเคราะห์การเปรียบเทียบรายคู่ของค่าเฉลี่ยผลการทดสอบสมรรถภาพทางกาย ของกลุ่มทดลอง แสดงให้เห็นว่า การฝึกแบบวงจรช่วยพัฒนาความอ่อนตัว ซึ่งสอดคล้องกับที่ Willmore and Cortill (1994: 18) ได้กล่าวไว้ว่า การฝึกแบบวงจรช่วยเสริมสร้างความทนทานแบบแอโรบิกได้พอสมควร และช่วยเสริมสร้างความแข็งแรง ความทนทานของกล้ามเนื้อและความอ่อนตัว ทำนองเดียวกับที่ สุพิตร และ วัลลีย์ (2532: 143) ได้สรุปไว้ว่า การฝึกแบบวงจรเป็นเทคนิควิธีหนึ่งที่ใช้ออกกำลังกายเพื่อพัฒนาสมรรถภาพทางกายโดยส่วนรวม ด้วยลักษณะเดียวกันนี้ ศิริพร (2545: 11) ได้กล่าวว่า การออกกำลังกายที่บ่อยครั้งมากขึ้น จะช่วยเพิ่มสมรรถภาพทางกาย การออกกำลังกายเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพของระบบหายใจ ระบบไหลเวียนโลหิต และพัฒนาความอ่อนตัว ควรออกกำลังกายอย่างน้อย 3 วัน ต่อสัปดาห์

จากข้อวิจารณ์ผู้วิจัยสรุปได้ว่า โปรแกรมการฝึกออกกำลังกายแบบวงจรที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น เมื่อนำไปใช้ฝึกกับนักเรียนชาย ระดับอายุ 11-12 ปี ส่งผลให้นักเรียนชายมีสมรรถภาพทางกายที่พัฒนาขึ้นอย่างต่อเนื่องและสูงกว่ากลุ่มนักเรียนชายในระดับเดียวกันที่ไม่ได้รับการฝึกอย่างชัดเจน